

Tre aandelige Sange.

Da Adam var i enlig Stand, Indsat i Paradies,
Han smagte ikke Sorgens Vand, Men sang paa
Englevis, Saa fik da Gud ifinde, At give ham en
Kvinde, Som sang med ham derinde, Sin Sta-
bere til Pris.

2. De havde alt til Overflod og til Fornøielse,
Af Blomster, Sølv og Guld saa røb, Som deilig
var at se, Gud lod ham da fornøie, Og hannem
saa tilføie, De sode for hans Die det hannem
lystede.

3. Der var Fugle til Behag, Som deilig for
ham sang, Der var Dyr af mange Slags, Som
om paa Jorden sprang. Men Adam han var
Herre, Skulde ober dem regjere og en Regenter
være; Den Tid den ei blev lang.

4. Thi Adam blev en skydig Mand, Uhydig
mod Guds Bud, Og Kvinden rakte først sin Haand
at tage Eblet ud, De aad udaf det Stykke, Dem
blev til stor Uhykke, Men Gud lod dennem rykke af
Paradiset ud.

5. I nu med Adam bygge skal paa Jordens
vide Plan, Hvert Suk og Sorrig er til Fald i
Verdens Stad og Stand. Arbejder med Jers Hen-
der, Og Suk til Gud opsender, Han Eder dist til-
vender hvad I behøve kan.

6. I unge Brudfolk som er forsamlet her idag, Gib Naadens Sol opvarme Jer til Eders Velbehag, At I kan se og smage, Sundhed og gode Dage, Som Eder kan behage, og fremme Eders Sag.

7. Thi om endffjøndt at Modgangsbind vil blæse noget surt, Da maa I taalig tie stil og albrig bruge Knur, Gud kan Jer snart ombende til en lykkelig Ende, Gib Sagen i hans Hænder, Saa bliver Alting godt.

8. O Gud velsigne det I har, Om det end lidet er, Naar Jesu Haand paa Brødet ta'r, Saa bliver alle mæt, Vi maa fornøjet være, Med hvad Gud vil befjære, Dg gibe hannem Ære, saa bliver alting ret.

Et Bryllup blev holdt udi den Tid, I Kana i Galilæa, Jesu Moder var kommen did, Den rene Jomfru Maria, Jesus han blev og i det Sind, Med sine Disciple budne ind, Brudgom og Brud til Ære.

2. Der man nu bedst i Gladskab sad, Fattes dennem Vin den klare, Hvo vilde da helst gjøre sig glad? Maria sagde uden Fare: De have ei Vin min kjære Søn, Jeg tror dig vist, du vider min Bøn, Hjælp dennem af denne Vaade.

3. Han svarte sin Moder hastelig, Begyndte hende at straffe: Kvinde, hvad haver jeg med dig, Paa denae Tid at skaffe, Endnu er ei kommen min Tid. Hun sagde til Tjenerne med Flid: Gjører hvad han Eder befale.

4. Der var alt efter den jødiske Skik, Sey Kar af Sten hin haarde, Hvoraf ethvert to og tre Maader fik; Jesus sagde aabenbare: Fylder Vandkarene fulde af Vand, Det skee saa alt strag paa Stand, de bleve overfulde.

5. Kjøgemesteren kalder Brudgommen frem, Hvor pleier du nu dine Gæster, Den ringe Vin er drukten hen, Her have vi nu den bedste, hver Mand giber først den gode Vin, Den ringe giber man dem siden, naar de ere drukne alle.

6. Men du haver gjemt den gode Vin, Indtil nu paa det sidste, Det syntes underlig i mit Sind, Thi jeg det ikke vidste, det første Kjørtegn dette var, Som Jesus gjorde i Verden, her sin Ære dermed stadfæste.

7. Vi bede dig Herre Jesu Krist, Som Ægtefælle til Ære vender, Vand om til Vin for vist du vil tilstede være. I Ægtefælle hos Mand og Kvinde, und dem at lebe med et Sind, Efter dine Bud og Billie.

8. Du vilde for din Barmhertighed, Deres Sorg til Glæde ombende, Bebar dem fra Uenighed, og dem din Naade sende, Dig ske Tak, Ære, Lov og Pris din Fader og desligevis, dertil den Helligaand, Amen.

Met. Tænk naar engang ic.

Dsalig Land, did Himlens Venner længte, Som her med kvalte Bryst paa Jorden gaar. O salig Land, did Jordens Sønner tragte, Som her i Jesu Korsdragt prydet staar.

2. O salig Land, der Hjertet aldrig saares, Af Sorgens Torne ubi kvalte Bryst. O salig Land, der bli'er man ei bedaaet Af Lundsindkunst — Forvildselsernes Røst.

3. O salig Land, der faar vi træffe Venner Fra fjerne Land, fra Søstend's glade Hjem. O salig Land, der Venner du gjentjender, Som bad og led i Kristo hvert et Lem.

4. O salig Land, ei Striden mere banker Inden din Grænds', thi Seiren bunden er. O salig Land, der faar vi kaste Anker, Der stormer ei, naar vi faa lande der.

5. O salig Land, der Synden mer ei saarer De Stridsmænd, som ei Vaaben har nedlagt. O salig Land, der Diet ingen Laarer Nu ghder mer, den sidst' er tørret af.

6. O salig Land, der faa vi Jesum stue, Med klare Blik hans søde Ansigt se. O salig Land, der Englene os byde Den Fjhd til Gie og ei blot faar se.

7. O salig Land, hvor Zions Harpe klinge Saa liflig i de høie Himmel Sal'. O salig Land, o gib vi alt der stode, Indfor Stadsporten skjønne — Venner all'!

8. O salig Land, hvor Glæden aldrig endes, Hvor Dag er nu og Aar ei endes mer. O salig Land, hvor Sorg til Glæde vendes, Og Helten synger: jeg har stridet ud.